

9. oktober 2009

Svar som fortjent

Dømmekraften ligger hos Bjarne Håkon Hanssen – ikke i Aftenposten

Aftenposten skriver 9. oktober på lederplass, etter en lang lovprisning av Bjarne Håkon Hanssens innsats som politiker:

"Det alvorligste ved Hanssens overraskende avgang er likevel at han velger å avslutte en suksessrik karriere med å lyve for det norske folk. To uker etter at han hadde fortalt Stoltenberg at han ønske å gå av, sa han til NRK og andre medier at han kom til å fortsette som helseminister. Motivet var å skjermes statsministeren for spekulasjoner om skifte på denne viktige posten, og Stoltenberg skal ha gitt Hanssen ryggdekning for løgner.

Vi har forståelse for at en statsråd ikke kan tenke høyt om egen politiske fremtid. Det må være lov å svare unnvikende på mediens spørsmål i slike saker. Men det er et ufravikelig krav at en politiker ikke lyver. Her gikk Hanssen over en klar grense.

Det er trist at en så dyktig statsråd nører så sterkt under et bilde av at politikeres ord ikke er til å stole på. Og det er skuffende at statsministeren ikke har sett hvilken skade Hanssen har påført politikens omdømme. Det reiser spørsmål om hvor Stoltenbergs egne grenser går."

Med all respekt for sannferdighet i politikken – utfallet mot Hanssen er skivebom.

De fleste vil rimeligvis akseptere at overlegninger om regjeringens sammensetning ikke kan foregå for åpen scene. Problemet i denne saken er ikke Hanssens svar, men mediens spørsmål. Hvis man ikke tåler å bli forledet, burde alminnelig takt tilsi at man ikke skal stille spørsmål som man må vite ikke nødvendigvis kan besvares med ærlighet. Legg merke til nyansene her. Hvis man for eksempel spør statsministeren om han tenker å skifte ut helseministeren, kan han svare at han ikke vil gå inn på noen spørsmål om regjeringens sammensetning før den er klar. Greit, slik har Stoltenberg faktisk også svart på lignende spørsmål. Men spørsmålet til Hanssen om hans personlige planer kunne ikke besvares tilsvarende med "ingen kommentar" uten at det i seg selv ville uttrykt faktisk informasjon. Det er som å spørre en hærfører om han har tenkt å angripe til natten, - han må svare nei, uansett. Taktløshet er generelt godtatt i dagens mediekultur, men det gir ikke et moralsk grunnlag for en slik nedvurdering av Bjarne Håkon Hanssens personlig integritet som Aftenposten forkynner.

Også i et bredere perspektiv er Aftenpostens personangrep pinlig. Politisk er saken betydningsløs, bortsett naturligvis fra tapet av en dugende mann for politikken. Kjøret på forledning av det norske folk, skade for politikens omdømme, og spørsmål om statsministerens dømmekraft i denne saken kan best leses som uttrykk for mediens pompøse selvopptatthet. Hvis man virkelig er opptatt av sannferdighet i politikken, finns det nok av politiske saker å ta fatt i. Hva med valgløftene vi nylig har opplevd? Hva med for eksempel Transportplanen, som forutsetter 40% (10 mrd kr årlig) budsjettøkning uten spor

av bevilgningsmulighet? Her er det virkelig snakk om forleding av det norske folk, i stor skala.

5